

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1602/10
07.04.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Мирјане Ђерасимовић и Виде Петровић – Шкоро, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца В.Д. из Н.С., чији је пуномоћник Б.П., адвокат из Н.С., против туженог ЈП „Национални парк Фрушка Гора“. из С.К., чији је пуномоћник Н.А., адвокат из Н.С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 246/10 од 12.03.2010. године, на седници одржаној 07.04.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 246/10 од 12.03.2010. године. ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П1. 1018/07 од 11.06.2008. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи решење туженог бр. 1911 од 17.08.2007. године, те обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место, да му на име накнаде штете исплати изгубљену зараду и друга припадајућа примања из радног односа за период од 29.08.2007. године, па до повратка тужиоца на рад, да на исплаћени износ обрачуна и уплати законом прописане доприносе за социјално осигурање и друге дажбине, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка. Обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове поступка од 20.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 246/10 од 12.03.2010. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и пресуда Општинског суда у Новом Саду П1. 1018/07 од 11.06.2008. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У име туженог, одговор на ревизију је поднела С.П., адвокат из Н.С., са позивом на генерално пуномоћје бр. VIII Су. 43/09-332, али без достављања преписа пуномоћја, као и без навођења у ком је суду исто депоновано ради употребе (члан 176. Судског пословника – „Службени гласник РС“, бр. 110/09).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) и нашао да ревизија није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из тачке 12. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром да нижестепене пресуде немају недостатака, због којих се не могу испитати, већ садрже јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница, који нису у противречности са чињеничним стањем.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем бр. 1217 од 08.09.2003. године, престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду, због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, а које је поништено пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 7655/03 од 02.03.2005. године, јер у време доношења оспореног решења није био покренут кривични поступак против тужиоца (због чега је тужилац враћен на рад). Тужилац је обављао код туженог послове шефа финансијске оперативе од 25.07.2005. године (на основу уговора о раду бр. 75 од 25.07.2005. године). Пресудом Општинског суда у Новом Саду К. 1118/04 од 07.12.2006. године, тужилац је оглашен кривим, за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 1. у вези става 4. КЗ РС, јер је у временском периоду од 31.12.1998. године до 31.08.2001. године, у својству одговорног лица – шефа финансијске оперативе код туженог, искоришћавањем свог положаја прибавио себи противправну имовинску корист од 41.026,30 динара, због чега му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци са временом проверавања од три године (ова пресуда је постала правноснажна 08.06.2007. године). Тужени је доставио 02.08.2007. године упозорење тужиоцу, да постоји разлог за отказ уговора о раду. Тужилац је доставио 07.08.2007. године непотписано писмено изјашњење. Прибављено је мишљење репрезентативне синдикалне организације (које је у допису од 14.08.2007. године), са предлогом, да се настави процедура поступка у складу са законом, те да синдикат не може

штитити запосленог који је учинио кривично дело злоупотребе службеног положаја у својству одговорног лица за које постоји правноснажна пресуда. Оспореним решењем туженог бр. 1911 од 17.08.2007. године, престао је радни однос тужиоцу код туженог, отказом наведеног уговора о раду, због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом по наведеној правноснажној пресуди, на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења, враћање на рад и накнаду штете.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05), регулисано је да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом. Одредбама члана 180. и 181. наведеног Закона о раду, предвиђена је обавеза послодавца да пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду, остави рок од најмање пет радних дана за изјашњење, садржина упозорења, као и да исто достави ради давања мишљења синдикату чији је запослени члан. Одредбом члана 184. став 2. наведеног Закона о раду, регулисано је да, отказ уговора о раду из члана 179. тачка 4. овог Закона, послодавац може дати запосленом најкасније до истека рока застарелости утврђеног законом за кривично дело.

Према томе, у конкретном случају правилно је примењено материјално право.

Наиме, тужиоцу је од стране туженог, отказ уговор о раду дат у року, односно пре истека предвиђеног рока застарелости за кривично дело за које је оглашен правноснажном пресудом кривим (члан 184. став 2. Закона о раду), имајући у виду да за предметно кривично дело, кривично дело злоупотребе службеног положаја, из члана 242. став 4. у вези става 1. КЗ РС („Службени гласник СРС“, бр. 26/77, са изменама и допунама), апсолутна застарелост вођења кривичног поступка наступа протеком рока од 10 година, од дана извршења кривичног дела, на основу одредби члана 95. став 1. тачка 4. и 96. став 6. ОКЗ („Службени лист СФРЈ“, бр. 44/76, са изменама и допунама), а у вези члана 242. став 4. у вези става 1. КЗ РС.

Дакле, како је тужилац кривично дело извршио у временском периоду од 31.12.1998. године до 31.08.2001. године, апсолутна застарелост кривичног гођења наступила би 31.08.2011. године. Стога, имајући у виду да је оспорено решење туженог, о престанку радног односа тужиоцу, отказом наведеног уговора о раду донето 17.08.2007. године, то је исто засновано на закону, с обзиром да су примењене одредбе важећег Закона о раду у време доношења правноснажне кривичне пресуде (донето од стране овлашћеног органа, уз достављање упозорења у писаној форми – члан 180), због постојања отказног разлога предвиђеног одредбом члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду. При томе, није од утицаја на другачију одлуку суда, то што је повреда учињена у време важења Закона о раду из 2001. године („Службени гласник РС“, бр. 70/01), и чињенице да је тужиоцу за исту радњу био отказан уговор о раду и одлука о отказу уговора о раду поништена у судском поступку. Наиме, правноснажно осуђујућа кривична пресуда је услов за отказ уговора о раду запосленом, због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом.

Неосновани су наводи ревизије у погледу погрешне примене одредби члана 94. и 95. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/05), односно наступање правних последица осуде. У том делу, имајући у виду да се ревизија одбија као неоснована, није неопходно детаљно образлагати пресуду, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози, који су били предмет оцене другостепеног суда, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП (ревидент се упућује на образложење другостепене пресуде, да се непотребно не би понављало).

Неоснован је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, с обзиром на успех странака у овој парници, на основу одредбе члана 149. став 1. ЗПП.

Неоснован је и захтев пуномоћника тужене за накнаду одређених трошкова одговора на ревизију (састава од 12.000,00 динара и таксе по одлуци суда), с обзиром на наведене недостатке у вези пуномоћја, као и да суд приликом одлучивања које ће трошкове накнадити странци, узима у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, ценећи све околности, на основу члана 150. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, овај суд је донео одлуку као у ставу првом изреке, на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП и у ставу другом изреке, на основу одредби члана 161. став 1. ЗПП.

Председник већа – судија

Снежана Андрејевић, с.р.